

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: عثمان حیدری

۰۴ سپتمبر ۲۰۲۴

مصاحبه با کارلوس رون در مورد سنت دموکراتیک انقلاب بولیواری ونزویلا

معاون وزیر امور خارجه ونزویلا در تشریح آنچه که در شب انتخابات اتفاق افتاد و از چگونگی حمایت انقلاب بولیواری از دموکراسی، سخن می‌گوید.

در هفتم اگست، زوی الکساندرا، سردبیر «پیپولز دیسپچ»، مصاحبه ای با کارلوس رون، معاون وزیر امور خارجه ونزویلا و رئیس انستیتیوی سیمون بولیوار داشت، که طی آن انتخابات ریاست جمهوری ونزویلا در سال ۲۰۲۴، و جنجال‌هایی که توسط اوبوزیسیون داخلی و ایالات متحده پیرامون آن برپا شد، مورد بحث قرار گرفت.

بعد از انتخابات، این جنجال‌ها به تلاشی همه‌جانبه برای سرنگونی رئیس جمهور منتخب، نیکلاس مادورو، به‌ویژه از سوی ایالات متحده بدل شد. در روز اول اگست، آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه ایالات متحده، بی‌هیچ پرده‌پوشی اعلام کرد: «برای ایالات متحده و از آن مهم‌تر، برای مردم ونزویلا واضح است که ادموندو گونزالس اوروتیا بیشترین آراء را در انتخابات ریاست جمهوری ونزویلا در ۲۸ جولای به دست آورده است.»

در ۱۵ اگست، کلمبیا و برزیل، بعد از آن که خواستار رعایت احترام به حاکمیت و روند دموکراتیک ونزویلا شدند، در یک چرخش تأسفبارموضع خود را تغییر دادند و برگزاری انتخابات مجدد در ونزویلا را طلب کردند.

این مصاحبه به سه بخش تقسیم شده است: بخش اول آن مربوط به وقایع شب انتخابات و شخصیت ماریا کورینا ماچادو است. در ادامه، بخش اول مصاحبه ما با «رون» را، که جهت وضوح بیشتر کمی ویرایش شده است، می‌خوانید:

زوی الکساندرا: از زمان برگزاری انتخابات ریاست جمهوری ونزویلا در ۲۸ جولای، این کشور به‌طور مستمر به سرفصل خبری رسانه‌های جریان اصلی در جهان تبدیل شده است. شاهد بودیم که «نیویورک تایمز» خواستار

سرنگونی دولت از طریق کودتای نظامی شد و اعتبار این کشور امریکای جنوبی و فرایندهای دموکراتیک آن را بهزیر سؤال برد.

شاهدیم که مقامات منتخب ایالات متحده بیانیه‌های متناقضی را درباره دموکراسی و این‌که چه کسی را به‌عنوان برنده این روند دموکراتیک می‌شناسند، صادر می‌کنند. البته برای بسیاری از ما که سیاست منطقه‌ای را دنبال می‌کنیم، این سناریوی جدیدی نیست. از زمان آغاز انقلاب بولیواری در سال ۱۹۹۹، دولت ایالات متحده از ابزارهای مختلفی برای تضعیف و بی‌ثبات کردن پروژه سوسیالیستی و مخالفت با خواست مردم استفاده کرده است. ما شاهد اعمال برخی از سخت‌ترین تحریم‌ها، اقدامات قهری یک‌جانبه علیه ونزویلا، از قبیل تلاش برای کودتا، تهاجم، و خرابکاری بوده‌ایم. در این مقطع نیز، توسط بمباران کمپین‌های رسانه‌ای مختلف و تبلیغاتی تلاش می‌کنند تا به دیدگاه ما از ونزویلا شکل دهند. از این نظر لازم است که از آنچه واقعاً در خطر است و آنچه در پشت این حملات مکرر جدید وجود دارد اطلاع داشته باشیم.

بسیار مفتخریم که معاون وزیر امور خارجه ونزویلا و رئیس انستیتوی سیمون بولیوار، کارلوس رون، دعوت ما را برای این مصاحبه پذیرفتند.

سؤال: در ابتداء، آیا می‌توانید برای ما شرح دهید که در یک هفته و نیم پس از انتخابات چه گذشت؟ واکنش جناح راست چه بود؟ چه اتهاماتی را مطرح می‌کنند؟

کارلوس رون: مشابه عادت سالیان گذشته، روز ۲۸ جولای یک روز عادی برای اخذ رأی بود. این سی و یکمین انتخابات ما طی ۲۵ سال گذشته بود. شاهد بودیم که تعداد زیادی از مردم خیلی زود برای رأی دادن بیرون آمدند، که باز هم طبق تجربه تاریخی ما امری طبیعی بود.

بعد از ظهر، صف انتظار صندوق‌های رأی شروع به کوچک شدن کرد، به‌ویژه در ناحیه‌هایی که از نظر تاریخی مخالفان در اکثریت بودند. اما در طول روز فضای آرامی حاکم بود و بسیاری از مردم در آرامش رأی خود را به صندوق‌ها ریختند.

درست قبل از پایان زمان رأی‌گیری، اظهارات و شایعات زیادی در شبکه‌های اجتماعی مبنی بر لزوم تعطیل مراکز رأی‌گیری منتشر شد، هرچند طبق قوانین ونزویلا، مراکز رأی‌گیری حداقل تا زمانی که آخرین فرد در صف انتظار رأی خود را به صندوق نریخته باشد، می‌توانند باز بمانند.

این امر موجب ایجاد سردرگمی در برخی از مراکز شد. جماعت طرفدار ادموندو گونزالس، [به مراکز رأی‌گیری] می‌آمدند و از ناظران می‌خواستند که نسخه‌ای از آمار چاپ‌شده از دستگاه‌ها را دریافت نمایند.

همه رأی‌گیری‌ها در ونزویلا از طریق ماشین الکترونیکی انجام می‌شود. شخص ابتداء کارت شناسایی ونزویلائی خود را به افراد مسؤل نشان می‌دهد. آنها با مقایسه اثر انگشت، هویت شخص را تأیید می‌کنند؛ بعد از تأیید هویت، دستگاه به فرد اجازه می‌دهد که رأی دهد. رأی‌دهنده در خاتمه یک کپی به‌عنوان رسیدی کوچک دریافت می‌کند، که تأییدی است برای مطابقت رأی ثبت‌شده با آنچه شخص در برگه رأی خود اعلام کرده است، و در نهایت این رسید در یک صندوق جمع‌آوری می‌شود.

در پایان روز بعد از خاتمه رأی‌گیری، نسخه‌ای چاپی از نتایج تهیه می‌شود. یک کپی از این نتایج پس از تأیید ناظران حاضر از جناح‌های مختلف سیاسی، در اختیار آنها قرار می‌گیرد. به این نسخه «اکتاس» (actas) می‌گوئیم.

اما مهم است که مردم بدانند جمع تعداد آراء در پایان روز رأی‌گیری، نتیجه شمارش رأی توسط فرد یا افرادی که آنها را جمع آوری کرده‌اند، نیست. این تنها بخشی از ضمانت‌های صحت عملکرد سیستم ماشین است که برای بازبینی‌های بعدی وجود دارد.

اما آنچه واقعاً نتایج نهائی و برنده انتخابات را تعیین می‌کند، نتایج ماشین‌های رأی‌گیری است. به نتایج روی کاغذ نمی‌توان اتکاء داشت. نتایج کاغذی می‌توانند پاره یا گم شوند، اما نتایج الکترونیکی غیرقابل تغییر و مورد اطمینان کامل هستند.

بنابراین، در پایان روز [انتخابات]، افرادی از گروه‌های طرفدار گونزالس طالب دریافت لیست‌های کاغذی شدند. مشکل اینجا بود، که آنها حتی پیش از پایان رأی‌گیری، خواستار این نتایج شدند. آنها می‌بایست تا پایان روز منتظر می‌ماندند تا مهلت اخذ رأی به پایان برسد. در غیر این صورت، هیچ راهی برای دسترسی به رسیدهای چاپی وجود ندارد.

اما آنها توانستند که میان مردم ایجاد سردرگمی نمایند. بعضی دست به خشونت زدند. از دید ما این آغاز اقداماتی بود که از قبل از آن مطلع بودیم. [جبهه ادموندو گونزالس] قبلاً اعلام کرده بود که نتایج شورای انتخابات را نمی‌پذیرد. آنها تنها رسید آرای مربوط به خود را که در دست داشتند، معتبر می‌دانستند.

تکرار می‌کنم، [نتایج کاغذی] مطمئن‌ترین راه برای شمارش آراء نیست. در ونزوئلا هیچ‌گاه شمارش آراء به این طریق انجام نشده. این بهانه‌ای بود برای تحریک افکار عمومی در داخل و خارج از کشور، و ایجاد شبهه در سلامت روند رأی‌گیری.

بعداً متوجه شدیم که رخنه‌گران (هکرهای) مخالف به وب‌گاه شورای ملی انتخابات نیز حمله کردند. آنها موفق شدند تا چند ساعت صفحه نمایش‌دهنده نتایج را غیرقابل دسترس نمایند. از سوی دیگر آنها توانستند، برای چند ساعت در حوالی ظهر برق را قطع کنند.

ما قبلاً از این مسأله آگاه بودیم. زیرا حملات، قبل از روز انتخابات شروع شده بود، و احتمال می‌دادیم که چنین حملاتی ادامه داشته باشد.

این ستراتیژی برای ما آشنا است. اولین بار نیست که گروه‌های اپوزیسیون، نتیجه انتخابات کشور را به رسمیت نمی‌شناسند. ما تا به حال بیش از ۳۰ انتخابات داشته‌ایم. هر بار که ما در یک انتخابات مهم پیروز شدیم، آنها نتایج را هم در ونزوئلا و هم در خارج از ونزوئلا، زیر سؤال برده‌اند.

تا پایان شب، شورای ملی انتخابات ونزوئلا (CNE) بالاخره توانست حداقل بخشی از مشکلات ناشی از مخابره آراء را حل کند، و با دریافت ۸۰ درصد از آراء، آنها توانستند اعلام کنند که رئیس‌جمهور مادورو به‌عنوان رئیس‌جمهور انتخاب شده است.

شورای ملی انتخابات ونزوئلا تنها زمانی اعلامیه صادر می‌کند که شمارش آراء نهائی شده باشد. اعلام نتیجه پیروزی رئیس‌جمهور مادورو در همان شب، به این دلیل بود که درصد آرای جمع‌آوری شده به‌حدی بود که شمارش آرای باقی‌مانده نمی‌توانست نتیجه را تغییر دهد و شخص دیگری برنده شود. بنابراین، ما می‌دانیم که رئیس‌جمهور مادورو در آن شب انتخاب شد.

ژوئی الکساندرا: در حال حاضر، ونزوئلا در حال پشت سر گذاشتن یکی از بدترین پسررفت‌های اقتصادی در تاریخ خود است، که نتیجه مستقیم اقدامات قهری یک‌جانبه بشدت محدودکننده و سختی بود که از سوی ایالات متحده

تحمیل شد. در نتیجه اعمال این تحریم‌های شدید علیه کشور، تولید ناخالص ملی کشور بیش از ۹۰ درصد کاهش یافت. می‌توانید کمی در این زمینه صحبت کنید؟

کارلوس رون: برای سر یکی از نامزدها، یعنی رئیس جمهور مادورو، جایزه تعیین کرده‌اند. به جان او در جریان این مبارزات و قبل از آن سوءقصد شد. به علاوه، می‌دانیم که در طول مبارزات انتخاباتی، برخی از تلاش‌ها برای حمله علیه او صورت گرفت که توسط نیروهای امنیتی خنثی شد. همچنین او را از دسترسی به رسانه‌های اجتماعی محروم کردند. امکان مشابهی که طرف مقابل برای تبلیغ داشت، برای او وجود نداشت، و غیره.

انتخاب مجدد یک دولت به برنامه‌های مفید اجتماعی که ارائه کرده و به نحوه مدیریت در دوران تصدی‌اش بستگی دارد. اما وقتی قرار باشد دولتی این اقدامات را با وجود حملات و اقدامات قهری یکجانبه انجام دهد، روی فرد فرد مردم تأثیر می‌گذارد. زیرا گفتمان غالب همیشه این بوده که کوتاهی در انجام این برنامه‌های مفید دلیلی بر رأی عدم اعتماد به یک سیاستمدار است. در حالی که این‌طور نیست، در نتیجه این تحریم‌ها، منبع اصلی درآمد ما، که از صنعت نفت است، به همراه دیگر منابع، همگی مسدود شده‌اند. ما نمی‌توانیم تعمیرات روزمره یا قطعات یدکی را برای تجهیزات و ماشین‌آلاتی که برای کارهای عمومی و خدمات کلیدی هستند، انجام دهیم. شبکه برق در ونزوئلا توسط شرکت‌های خارجی ساخته شده است. قطعات یدکی آن توسط شرکت‌های خارجی تأمین می‌شود. تعمیر و نگهداری شبکه توسط شرکت‌های خارجی انجام می‌شود. این شرکت‌ها اکنون به دلیل همه این تحریم‌های یکجانبه قادر به ارائه این خدمات نیستند.

این به دلیل سوءمدیریت یا گرایش سوسیالیستی نیست که شبکه برق بدرستی کار نمی‌کند، که سیستم آبرسانی از کار می‌افتد، و یا سیستم جمع‌آوری زباله دچار مشکل است. همه این‌ها به دلیل ۹۳۰ مورد تحریم است که از عملکرد صحیح این سیستم‌ها جلوگیری می‌کند. ونزوئلا به مدت ده سال و یا بیشتر درگیر این مشکلات بوده است. با وجود همه این‌ها، دولت ونزوئلا به تعهد خود به تعمیق دموکراسی پای‌بند است، زیرا این تعهد بخشی از تاریخ ما به عنوان یک جنبش اجتماعی است. تاریخ انقلاب بولیواری تاریخ تعمیق دموکراسی است.

زمانی که ما، با انتخاب رئیس جمهور چاوز در سال ۱۹۹۸، به قدرت رسیدیم، به موجب کارپایه تدوین قانون اساسی جدید، مردم توانستند که در تهیه آن شرکت نمایند. در واقع این اولین قانون اساسی بود که مردم ونزوئلا به آن رأی دادند و توانستند مستقیماً نمایندگان خود را انتخاب نمایند. این سنت دموکراتیکی است که در ونزوئلا به وجود آمده است.

ما هرگز انتخابات را معلق نکرده‌ایم، هستند کشورهایی که به دلیل جنگ، و یا تحریم، انتخابات را به تعویق انداخته‌اند. اوکراین نمونه‌ای از این کشورها است. اما ما با توجه به تعهدی که داریم، و علی‌رغم آن‌که در معرض همه این تهاجمات هستیم، هرگز در فکر استفاده از این شیوه نبوده‌ایم. این تعهد اخلاقی انقلاب بولیواری است که انتخابات را در زمان لازم برگزار نماید.

اما نکته مضحک این است که گروه ادموندو گونزالس هرگز توافق‌نامه به رسمیت شناختن نتایج انتخابات را امضا نکردند. در موارد گذشته نیز اپوزیسیون همین‌گونه رفتار می‌کرد. در توافق‌نامه باربادوس، آنها متعهد شدند که نامزدها را معرفی کنند. آنها همچنین پذیرفتند از روندی که مسؤولین انتخابات و دیوان عالی برای تعیین صلاحیت نامزدها دارند، تبعیت نمایند.

آنها می بایست از این روند پیروی می کردند. در طی مراحل این روند، صلاحیت ماریا کورینا ماچادو، نامزد مورد نظر اپوزیسیون، تأیید نشد.

اپوزیسیون از قبل به این مسأله آگاه بود. زیرا او از سال ۲۰۱۵ از تصدی در مناصب دولتی محروم شده بود. در سال ۲۰۱۴، او در مقام عضوی از مجلس ملی کشور، با کمک دولت پاناما، توانست به عنوان نماینده دائم پاناما، در جلسه سازمان کشورهای امریکائی حضور یابد و به همراه دیگر نمایندگان کشورهای مخالف ونزوئلا، خواستار اعمال تحریم علیه کشور خود شود.

مطابق قانون اساسی، این اقدام غیرقانونی است و خیانت محسوب می شود. اقدامی مشابه این، در هر نقطه دیگر از جهان، احتمالاً مجازاتی شدیدتر از آنچه توسط مقامات ونزوئلا تعیین شد، در پی می داشت.

اگر اپوزیسیون از قبل این را می دانست، چرا او را نامزد کردند؟ چرا او از ابتداء وارد روندی شد که از قبل «در سراسر جهان مورد سؤال بود؟»

منبع: اورینوکو تریبیون، ۱۷ اگست،